

Hermanis Paukšs

LENDROVERS
(viencēliens)

Darbojas:

BEKIJA STOUNA
KRISTĪNE SANDERSA
MĒRIJA SMITA
SANDIJA STJUARTE
DŽEKIJA STJUARTE
ŽANNA DŽONSONE
TEICĒJS UN VĪRIETIS

Teicējs. Kādā agrā jūnija rītā Bekija Stouna iekāpa savā lendroverā un devās nezināmā virzienā... Nobraukusi dažus kvartālus, Bekija Stouna apturēja automašīnu pie savas draudzenes Kristīnes Sandersas mājas...

Bekija (norādīdama uz Kristīnes somiņu). Vai tas ir viss, kas tev līdzī?

Kristīne. Jā – man vairāk neko nevajag... Peldkostīms ir tur iekšā...

Bekija. Tad sēdies aizmugurē!

Kristīne. Kāpēc aizmugurē?

Bekija. Tāpēc, ka tu esi vistievākā.

Teicējs. Vēl pēc brīža Bekijas lendrovers apstājās pie nama, kurā mitinājās Mērija Smita... Pagāja piecas minūtes, taču Mērija nerādījās...

Kristīne. Varu derēt, ka viņa vēl gul.

Bekija. Tad uzskrien un pamodini viņu!

KRISTĪNE IZKĀPJ, UZSKRIEN MĒRIJA HALĀTĀ AR KAFIJAS TASI ROKĀ.

Mērija. Mazliet uzgaidiet! Es tūlīt beigšu dzert kafiju!

Bekija. Ja pēc kafijas dzeršanas tu šeit nevienu vairs neatrodi, tad zini, ka esam aizbraukušas bez tevis!

Mērija. Tikai trīs minūtes! (Prom.)

Bekija (Kristīnei). Kāp iekšā!

Teicējs. Mērija Smita atgriezās ātrāk nekā cerēts.

Mērija (uzskrien ar slēpēm). Tā – te nu es esmu!

Bekija. To mēs redzam. Bet kāpēc ar slēpēm?

Mērija. Vai tad mēs nebrauksim kalnos?

Bekija. Labi. Met tās slēpes bagāžniekā un sēdies aizmugurē!

Teicējs. Nākamā pieturas vieta bija nams, kurā mitinājās māsas Stjuartes – Sandija un Džekija.

Bekija. Kas jums tur ir?

Sandija. Telts.

Bekija. Klausieties! Vai jūs esat nolēmušas iztikt bez ēšanas?

Džekija. Ēdamo apsoliņa sagādāt Žanna!

Bekija. Tad metiet telti bagāžniekā! Resnākā lai sēžas priekšā!

Sandija. Tu esi resnāka!

Džekija. Labi – tad es sēdīšos priekšā!

Teicējs. Žanna Džonsone ar ēdamo viņas jau gaidīja pie savas kotedžas vārtiņiem.

Bekija. Met tās paunas bagāžniekā un sēdies aizmugurē!

Žanna (sametusi daļu paunu bagāžniekā). Te vairāk neiet.

Bekija. Tad dod Džekijai, lai tur!

Teicējs. Un tā viņas devās ceļā. Garām slīdēja meži un lauku ainavas, okeāna bangainie krasti un kalnu grēdas ar sniegotām virsotnēm... Gan šur, gan tur kāda no viņām vēlējās apstāties un uzslīdēt telti, bet pārējās vienmēr protestēja, tāpēc lendrovers līgani turpināja savu ceļu, līdz, braucot cauri kādai mazpilsētai naktī, no pavārtes izskrēja jauns vīrietis un metās zem automašīnas riteņiem...

Sandija. Kas noticis?

Mērija. Vai tu traka esi!

Žanna. Tā jau var nosisties!

Bekija. Nē, es neesmu traka, bet tas, kas te izskrēja man priekšā, gan noteikti ir traks.

Visas (izkāpušas no automašīnas). Vīrietis...

Mērija. Vai tu viņu sabrauci?

Bekija. Nē. Esmu pārliecināta, ka paguvu laikus nobremzēt. Pretējā gadījumā mēs būtu dzirdējuši būkšķi.

Sandija. Nē... nekāda būkšķa nebija...

Bekija. Tādā gadījumā es neesmu viņu sabraukusi. Nostiepsim to ķēmu malā un brauksim tālāk!

Žanna. Vai nevajadzētu izsaukt policiju?

Bekija. Kāpēc? Nekas taču nav noticis.

Džekija. Bet viņš metās zem riteņiem!

Bekija. Tas attiecas tikai uz viņu pašu.

Žanna. Varbūt ņemsim viņu sev līdzī?

Bekija. Kāda velna pēc?

Žanna. Vīrietis tomēr... Palīdzēs mums uzslīdēt telti... sagādāt malku... aizsargās grūtā brīdī...

Bekija. Manis pēc ņemiet, ja jau viņš jums tik ļoti vajadzīgs!

Teicējs. Un tā viņas savāca svešo pašnāvnieku, un lendrovers devās tālāk...

Džekija. Kas noticis?

Bekija. Benzīns beidzies.

Sandija. Ko darīsim?

Bekija. Neko. Sliesim tepat telti un apmetīsimies uz kādu laiku. Man, piemēram, jau ir apnīcis braukt!

Džekija. Jā – tā varētu darīt...

Sandija. Un vietiņa nav nemaz tik slikta...

Kristīne. Bet ko darīsim ar šo te?

Bekija. Nolicim pagaidām zālītē... Un nostumsim maliņā mašīnu... Viņš neizskatās pēc tāda, kurš varētu mūs aizsargāt grūtā brīdī...

Žanna. Tas nekas. Ienesīsim viņu teltī un pašreizēji rūpēsimies par nabadziņu!

Bekija. Dariet kā gribat.

Teicējs. Pēc pāris nedēļām vīrietis pēkšņi nozuda... Neviena nebija pamanījusi, kad un kā tas notika... Vairāk nekā pus gadu pēc šī notikuma sievietes dzīvoja tai pat vietā, cerēdamas, ka nepazīstamais varbūt atgriezīsies, bet viņš neatgriezās... No garāmbraucošas cisternas tika nopirkts benzīns, tāpēc nekas vairs netraucēja izbeigt šo ieilgušo ceļojumu...

Bekija. Pietiek! Man ir apriebies! Vāciet nost telti un braucam uz mājām!

Mērija. Tā arī es nedabūju izslēpoties.

Bekija. Pati vainīga – nevajadzēja ņemt līdzī slēpes! (Mājup braucot.) Maukas tādas! Jūs visas esat gulējušas ar to tipu!

Kristīne. Nav tiesa...

Bekija. Turi muti!... Jūs taču negribēsiet man iestāstīt, ka pa šo laiku esat vienkārši uzbarājušās!... Vai jūs vismaz zināt, kas viņš tāds ir un kā saucas?

Mērija. Kā tad mēs to varējām uzzināt, ja viņš visu laiku klusēja?

Teicēja. Ar to arī jautājums bija izsmelts, lendrovers atgriezās dzimtajā pilsētā, kur atbrīvojās vispirms no Žannas Džonsones... Tad no māsām Stjuartēm... Mērijas Smitas... un visbeidzot no Kristīnes Sandersas... Bekija Stouna palika automašīnā viena... Kad viņa piebrauca pie savas mājas, kāds panācās viņai pretī...

Vīrietis. Labvakar! Mani sauc Džons Frīmens!

Bekija. Labvakar, Džon! Priecājos ar jums iepazīties!